

рије. У њему су сарађивали и сарађују наши најпознатији научници, уметници и други културни радници. У новој држави Летопис губи карактер научно-књижевног часописа и постаје све више културно социални; покрећу се нови историски часописи, те је сасвим разумљиво зашто је Летопис почео да се бави другим проблемима; остварењем његових давнашњих тежња и настојања промену се задатак и улога Матице Српске у уједињеној отаџбини. Објављивање историске грађе и расправа у Летопису има све мање од оног момента када је Станоје Станојевић са историчарима из Војводине, 1927 године, основао Историско друштво у Новом Саду и покренуо Историски часопис за задатком да обрађује и објављује историску грађу са територије бивше Карловачке митрополије и Војводине.

Уредници Летописа после рата су се врло често мењали и то од књиге 300—346 овим редом: Васа Стајић (300), Каменко Суботић (301), Марко Малетин (301, св. 3—320), Стеван Ћирић (321), Ст. Ћирић и Св. Бајица (322), Рад. Врховац (323—326), Тодор Манојловић (327—330), Жарко Васиљевић, а од 335 књиге Летопис уређује данашњи уредник Никола Милутиновић. Честа промена уредника имала је утицај на садржај Летописа.

Објављене расправе и грађа у Летопису:

Књ. 300: Н. Радојчић, *Доситејево писмо о уређењу и просвећивању Србије*. Г. Р. у уводу позабавио се питањем извора за први устанак. Говори о оскудици њиховој за то доба, а и оно што их има често су у излагању субјективни, те им се мора врло обазриво приступати приликом употребе. Изнета је улога Доситеја Обрадовића и Стратимировића у првом устанку. Стратимировићев утицај на аустриске одговорне факторе. — Важност овог писма, каже г. Радојчић, је у томе што је у њему Доситеј изнео културни програм Србије и дао темељ за њено унутрашње уређење. Оно је један важан прилог литератури о Доситејевим везама са Карађорђевој Србијом. — Т. Остојић, *Народна мисао, идеја ослобођења и уједињења у историји и књижевности*. Врло прегледно и јасно даје писац развој народне мисли и идеје уједињења у Војводини кроз историју и књижевност од најстаријих времена до њеног остварења — 1918 године. — М. Р. Веснић, *Фроасар о бишци на плочнику*. Фроасар је Француз, по занимању фратар, а живео је у XIV столећу. Био је врло учен. Написао је Хронику, у четири тома, која обухвата догађаје у Европи од 1327—1400. Веснић је у овој књизи Летописа превео један део из Фроасарове Хронике за који он мисли да је опис битке код Плочника 1386. Овај опис битке код Плочника не слаже се са описима турских и наших летописаца. — Ст. Станојевић, *Војводина на конференцији мира*. Војводина је, на конференцији мира, мање била позната него друге области за којим је тежила Србија. Много се више знало о Босни и Херцеговини, о Далмацији, о Старој Србији и Македонији. О Војводини, каже Станојевић, колеви српске просвете, где је српски национализам први пут тачно формулисан, где су се појавили први почети свесне тежње за ослобођењем и уједињењем